

MOSQUES DE FILFERRO

Convence'm cada cop em costa més:
no sé si té gens de sentit, després
d'una paraula, escriure-n'hi cap altra.

Amb el negre filat que les reté,
les paraules no es mouen del paper
entre les pauses cada cop més llargues.

¿Per què cal que m'esforci i desenredi
l'arrel que ha fet que ratlli el que he ratllat?
Pentinades en rengles ordenats,
no les podré conèixer, tot i ser-hi;
entre elles no hi haurà, tampoc, cap lletra
que soni esclatant i que s'envoli.

Drótlegek

Egyre nehezebb meggyőzőnöm magam, / Hogy a legcsekélyebb értelme van / csak
két szót is egymás után leírnom. // Az egyre hosszabb szünetek között / Fekete
dróttal összekötözött / Szavak meg sem mozdulnak a papíron. // Mit vesződjem
vele, hogy kibogozzam, / Amit áthúztam, miért húztam át? / Rájuk sem ismerek,
állhatnak ott / Majd jólfésülten, rendezett sorokban, / Nem akad köztük egyetlen
betű sem, / Amely felhangzik és magasba szárnyal. //

¿I jo endebades m'hauré de permetre
d'anar parlant sense arribar a parlar?
¿Per què cal que jo faci créixer el caos
amb l'aparença de l'ordenament?

¿Per a què és, aquesta idea buida?
Tot just podré escombrar-hi una grapada
de mosques mortes cap a les deixalles.
Per fer-ne text és ben poc si tinc cura
de veure si n'hi ha cap que mou les ales.

Én meg továbbra is hiába túrjem, / Hogy beszéljek, de meg se szólalok? /
Miért növeljem a káoszt tovább / A rendezettség hamis látszatával? // Minek ezek
az üres ötletek? / Legfeljebb egy marék döglött legyet / Söpörhetek a szemétkbe.
A vershez / Egy kissé kevés, hogy csak figyelek, / Van-e, amelyiknek a szárnya
verdes. /

EL MERLOT QUE DUBTA

Cap a les cinc es va posar a cantar, força tímid,
i ja d'entrada era tan inversemblant
que justament aquella tarda ennuvolada de finals d'hivern,
al pati desolat d'aquell edifici descompost,
volgués fer una petita prova de so,
perquè, què més podia ser, si, pujant,
al replà del primer pis,
aquella piuladissa prima i intermitent
amb prou feines arribava al meu llindar d'audició,
amb prou feines es distingia a través del soroll de fons de la ciutat,
i només va ser arribant al segon,
que vaig tenir consciència de què era el que sentia,
però estava massa desanimat
per sortir a la galeria i buscar amb la mirada
on s'havia posat aquell solitari street fighter,
si a la canal del ràfec o al frenaneu de la teulada,

A KÉTELKEDŐ RIGÓ

Délután öt fele elég bátortalanul szólalt meg, / Eleve olyan valószínűtlen volt,
/ Hogy éppen ezen a borús télvégi délutánon / És ennek a szétrohadt háznak
vigasztalan / Belső udvarán támad kedve egy kis hangpróbára, / Mert mi más
lehetett, hiszen fölfelé menet / Az első emeleti lépcsőfordulóban / Még alig érte el
a hallásküszöbömet, / Alig vált ki a beszűrődő városi háttérzajból / Az a vékony és
szaggatott csiripelés, / És csak a második emeletre érve / Jutott el a tudatomig, hogy
mit is hallok, / De túlságosan kedvetlen voltam ahhoz, / Hogy kilépjek a körfolyosóra
és körülnézzek, / Hol ül ez a magányos utcai harcos, / Az ereszcsonján vagy a
hófogó csúcán, /

per a mirar-me bé qui és aquest ésser pervers,
aquesta ànima incorregible, de fe cega,
que canta com si temés
que algú li ho pagui de seguida amb una bufetada,
que no sap ni tan sols si s'alegra de la primavera,
que és lluny de traspuntar,
pitjor encara, en aquest quadrat de pati,
envoltat de galeries, mai no ho farà,
però la llum ha canviat indubtablement,
els dies s'han allargat una mica,
i les nits són innegablement més suaus,
o només s'acomiada del dia amb la seva cançó vespertina,
que no mereix ni el més mínim comiat,
l'única raó per a una tímida alegria és
que a poc a poc baixa la foscor
i finalment ens desapareix de davant dels ulls el disc entelat
de llum

És megnézzem magamnak, ki ez a perverz lény, / Ez a javíthatatlan, bigott hívő
lélek, / Aki úgy énekel, mintha attól félne, / Hogy valaki mindjárt pofonvágja
érte, / Aki azt sem tudja, hogy a tavasznak örvendezik-e, / Amely még korántsem
köszöntött be, / Sőt, ebbe a függőfolyosókkal körülhatárolt / Udvarnégyszögbe soha
nem is fog, / De kétségkívül megváltoztak a fényviszonyok, / Valamivel hosszabbak
lettek a nappalok / És tagadhatatlanul enyhébbek az éjszakák, / Vagy csak esti
dalával búcsúzik a naptól, / Amelyen a legkevésbé sincs mit búcsúztatni, / Valami
halvány öröme legfeljebb az adhat okot, / Hogy lassan leereszkedik a sötétség / És
végre eltűnik a szemünk elől ez a hályogos fénytárcsa,

però, d'aquesta concepció relativa d'alegria,
un merlot brut com aquest, n'és probablement incapaç,
que, segur que no independentment del fet
de trobar-se engabiats al pati d'aquest mateix edifici
és incapaç de decidir si entona
o més aviat tramet senyals titubejants d'allò
que jo, per exemple, penso a l'inrevés,
així vaig quedar sol amb aquesta il·lusió acústica
generada per un error òptic,
que tot i ser relativa, és segurament més complexa
que aquest cant inversemblantment prim d'ocell
del qual no se n'enlairen mai
ni tan sols veus tan esquinçades de l'alegria com són
aquestes.

De az örömnék ilyen viszonylagos felfogására / Aligha lehet képes egy ilyen koszos
rigó, / Amelyik, nyilván nem függetlenül attól, / Hogy éppen ennek a háznak az
udvarába szorult, / Képtelen eldönteni, hogy rázendítsen-e / Vagy csak tétova
jelzéseket küldjön arról, / Amit én például éppen fordítva gondolok, / Így aztán
magamra maradtam ezzel az optikai tévedés / Által kiváltott akusztikai csalódással,
/ Amely ugyan viszonylagos mivoltában is bizonyosan összetettebb, / Mint ez a
valószínűtlenül vékony madárdal, / De amelyből soha nem szárnyalnak fel / A
boldogságnak még ilyen megtépzott hangjai sem. /